

Ἀλέξω ἡ, πολλαχ. Ἀλέξον Μακεδ. (Χαλκιδ.)
 ὁ κύριον ὄν. Ἀλέξω θηλ. τοῦ Ἀλέξις.

Ὡς κύριον ὄνομα πολλαχ. 2) Ὡς συνθηματικὴ
 λ. στόμαχος, συνήθως σκωπτικῶς : Μακεδ. (Χαλκιδ.) :
 Π νάει ἡ καημέν' ἡ Ἀλέξον κὶ δὲν ἔχ' νὰ φάη !

Ἀλεοῦσα ἡ, ἀμάρτ. ἀλιοῦσα Αἰτωλ. (Ἀκαρναν.)
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλόη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα.
 ὁ φυτὸν κενταύριον τὸ λεπτοανθές (centaurion
 tetraeflorum) τῆς τάξεως τῶν γεντιανωδῶν (gentiana-
 ceae), πικρὸν ὡς ἡ ἀλόη (ιδ. ΘΧελδράιχ 60). [**]

ἀλέπα ἡ, ἀλώπα Μακεδ. (Ζουπάν.) ἀλούπα Ἡπ.
 (Χιμάρ.) Κύπρ. Μακεδ. (Βογατσ. Καστορ. Μάγ. Σιάτ. κ.ά.)
 ἀλούπου Μακεδ. (Βέντσ. Μάγ.) ῥούπου Μακεδ. (Γκριντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ. Τὸ ἀλούπου κατὰ τὸ ἀλου-
 ποῦ, δι' ὃ ιδ. ἀλεποῦ.

Τὸ ζῷον ἀλώπηξ ἔνθ' ἀν. : Μὴ ἀλούπου μ' ἔναν λαγὸ
 πιάσκαν μπρατίμ', ἡ ἀλούπου εἶχε σκουπὸ γιὰ νὰ τοὺν πιάσ'
 τοῦ λαγὸ νὰ τοὺν φάη (ἐκ παραμυθ.) Μάγ. || Φρ. Δὲ ρουτοῦν
 τ'ν ἀλούπα ποῦ θὰ βάλ'ν τ' ἀρνίθια (δὲν ζητεῖ τις ὁδηγίας
 καὶ συμβουλὰς παρ' ἀνθρώπου δολίου καὶ ἐπιβούλου)
 Μακεδ. || Παροιμ. Ὡρ'σαν 'ν ἀλούπα κ' ἡ ἀλούπα 'ν οὐρά τ'ς
 (διέταξαν τὴν ἀλεποῦ καὶ ἡ ἀλεποῦ διέταξε τὴν οὐράν της.
 Ἐπὶ τῶν ὀκνηρῶν, οἵτινες ἐνῶ διατάσσονται νὰ ἐκτελέ-
 σουν τι παρακαλοῦν ἄλλον νὰ τὸ ἐκτελέσῃ) Σιάτ. κ.ά.
 Μεταφ. ἡ λ. καὶ ἐπὶ τοῦ πανούργου, τοῦ πονηροῦ Κύπρ.
 Συνών. ἀλεπας 1, *ἀλεπέντζω, ἀλεπήκα, ἀλέπι 1, ἀλε-
 πὸς 1, ἀλεποῦ 1, *ἀλεπούδα, *ἀλεπούνα. Πβ. ἀλέπα-
 κας 1, ἀλέπαρος.

ἀλέπακας ὁ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλέπι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ακας.

1) Ἀλώπηξ ἄρρην : Σκότωσα ἔναν ἀλέπακα. Ἡ λ. καὶ
 ὡς τοπων. Πελοπν. (Μάν.) 2) Κλέπτης τῶν ὀρνίθων
 (διὰ τὴν γνωστὴν τῆς ἀλώπεκος ιδιότητα νὰ ἀρπάξῃ τὰς
 ὀρνίθιας). Συνών. κλεφτοκοιτῆς. 3) Τὸ ὀπίσθιον
 μέρος τοῦ ἀρότρου, ἡ οὐρά τοῦ ἐλύματος, εἰς τὴν ὁποίαν
 προσαρμόζεται ἡ ἐχέτλη. Πβ. ἄλεπας 2.

ἀλεπάκι τό, ἀμάρτ. ἀλουπάκι Κεφαλλ. κ.ά. — Λεξ.
 Γαζ. (λ. ἀλωπέκιον) ἀλ'πάκ' Στερελλ. (Φθιώτ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ.

Τὸ νεογνὸν τῆς ἀλώπεκος ἡ μικρὰ ἀλώπηξ. Συνών.
 ἀλεπέλλι, ἀλεπίτσα 1, ἀλεπίτσος, *ἀλεπόπικο, ἀλε-
 πόπουλλο, ἀλεπουδάκι, *ἀλεπουδέλλα, ἀλεπου-
 δέλλι, ἀλεπούδι 1, ἀλεπούλλι. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ.
 Ἀλ'πάκ' καὶ τοπων. Στερελλ. (Φθιώτ.)

ἀλέπαρος ὁ, ἀμάρτ. ἀλούπαρος Κύπρ. ἄλ'παρος
 Ἡπ. Μακεδ. (Φλόρ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ, παρ' ὃ καὶ ἀλ'ποῦ, ὅθεν ὁ
 τύπ. ἄλ'παρος. Ὁ σχηματισμὸς διὰ τῆς μεγεθυντικῆς
 καταλ. -αρος.

Μεγάλῃ ἀλώπηξ ἔνθ' ἀν. : Ἄσμ.

Νὰ εἶχαμ' ἔναν ἄλ'παρο, | νὰ ἔτρωε τὸν πετεινὸ
 ποῦ ἔφαε τὸν τάβανο

Ἡπ. Συνών. ἀλέπουδος.

ἄλεπας ὁ, ἀμάρτ. ἄλουπας Κεφαλλ. ἄλουπος
 Πελοπν. (Κυνουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεπός.

1) Ἀλώπηξ Πελοπν. (Κυνουρ.) : Ἄσμ.

Νὰ εἶχαμε, τί νὰ εἶχαμε ; | νὰ εἶχαμ' ἔναν ἄλουπο,
 νὰ ἔτρωε τὸν πετεινὸ, | ποῦ ἔφαγε τὸν τάβανο.

2) Τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων τοῦ ποδὸς τοῦ ἀρότρου, τὸ
 ὀπίσθιον μέρος τοῦ ἐλύματος Κεφαλλ. Πβ. ἀλέπακας 3.

***ἀλεπᾶτα** ἐπίρρ. ἀλουπᾶτα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀλεπᾶτος.

1) Καθ' ὃν τρόπον βαδίζει ἡ ἀλώπηξ, ἥτοι μετὰ προσο-
 χῆς καὶ ἄνευ θορύβου. 2) Κρυφίως.

***ἀλεπζά** ἡ, ἀμάρτ. ἀλουπζά Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ζά.

Δέρμα ἀλώπεκος. Συνών. ἀλέπι 2, ἀλεπὸς 2, ἀλε-
 ποτόμαρο, ἀλεποῦ 2, ἀλεπουδέρα. Πβ. ἀλεπόγουνα.
 Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλουπζά Πελοπν.
 (Καλάβρυτ.) Ἀλουπζές Κύπρ.

ἀλεπέλλι τό, ἀμάρτ. ἀλ'πέλλ' Λέσβ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ, παρ' ὃ καὶ ἀλ'ποῦ, ὅθεν
 τὸ ἀλ'πέλλ'. Ὁ σχηματισμὸς διὰ τῆς παραγωγικῆς
 καταλ. -έλλι.

Μικρὰ ἀλώπηξ : Παροιμ. Ἰ-ἀλ'ποῦ ἱκατὸ χροινῶ τοῖ
 τ' ἀλ'πέλλ' ἱκατὸ δέκα (ἐπὶ τῶν θρασέων. Πβ. ἀλεπό-
 πουλλο, ἀλεπουδέλλι). Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀλεπάκι.

***ἀλεπέντζω** ἡ, ἀλ'πέντζου Στερελλ. (Πλάτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -έντζω. Διὰ τὴν κατάλ. πβ. καὶ γραιά - γραιέντζω κττ.

Ἀλώπηξ. Συνών. ιδ. ἐν λ. *ἀλέπα.

ἀλεπήκα ἡ, ἀλωπήκα Καππ. (Ἀραβάν.) ἀλεπήκα
 Καππ. ἀλιπήκα Καππ. (Ποτάμ. Σίλ. Σίλατ.) ἀλιπήκα
 Καππ. (Φλογ.) ἀλίπηκα Καππ. (Ἀνακ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀλώπηξ ἀντὶ ἀλεπέκα. Διὰ τὸ ἡ
 ἀντὶ τοῦ ε πβ. Δουκ. ἐν λ. ἀλεποῦ «αἱ τῶν ἀλωπήκων
 καταδύσεις».

Ἀλώπηξ. Συνών. ιδ. ἐν λ. *ἀλέπα.

ἀλεπήσιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλουπήσιους Θράκ. (Ἀδρια-
 νούπ. κ.ά.) Μακεδ. (Καστορ. κ.ά.) ἀλ'πήσιους Ἡπ. Οὐδ.
 ἀλεπέσ' τό, Πόντ. (Σάντ.) Πληθ. ἀλεπέδᾱ τά, Πόντ.
 (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Τρίπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ήσιος.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς ἀλώπεκα Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.)
 Ἡπ. Μακεδ. (Καστορ. κ.ά.) : Ἀλ'πήσιον τουμάρ' Ἡπ.
 Ἀλουπήσιον γ'ναρ' κὸ Καστορ. 2) Τὸ οὐδ. ἐνικ. καὶ πληθ.
 οὐσ., προσποιήσεις, πανουργίαι Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.
 Τρίπ. Χαλδ. κ.ά.) : Φρ. Ποίω ἀλεπέδᾱ (ποιῶ ἀλ. ἥτοι προσ-
 ποιῶμαι, ὑποκρίνομαι, πανουργεῖομαι) Κερασ. Εὐτάγω
 ἀλεπέδᾱ (κάμνω κτλ.) Κοτύωρ. Χαλδ. Συνών. ἀλεπίά.

ἀλέπι τό, Ἡπ. Θράκ. κ.ά. ἀλούπιν Κύπρ. ἀλούπι
 Εὐβ. (Στρόπον.) Ζάκ. Ἡπ. Ἰων. (Σμύρν.) Καππ. (Σίλ.)
 Κέρκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λάστ.) κ.ά. — Λεξ. Βυζ. ἀλούπ'

